

eller 3,607 Kr. 10 Ø., men afløses den efter *Undtagelsesbestemmelsen*, saa faa Tiendeyderne kun $\frac{7}{25}$ af Kapitalen 7,000 Kr., der vil være at henlægge til Kirkens Vedligeholdelse, med 1,960 Kr. ÷ Kapitalværdien af Skatten 1,638 Kr. eller en Sum af kun 322 Kr. — Havde Yderne ikke haft Tienden købt, saa skulde de have betalt $\frac{18}{25}$ af Tiendens Kapitalværdi med 13,487 Kr. 40 Ø. Nu have de alt betalt 2,512 Kr. 60 Ø. mere, nemlig 16,000 Kr., og skulle *yderligere betale* til Henlæggelse til Kirkens Vedligeholdelse 3,392 Kr. 90 Ø. (7,000 Kr. ÷ Statens Tilskud 3,607 Kr. 10 Ø.), naar der afløses efter Forslagets almindelige Bestemmelser, og 6,678 Kr. (7,000 Kr. ÷ Statens Tilskud 322 Kr.), naar der afløses efter Undtagelsesbestemmelsen, saa at Tabet ved Købet bliver henholdsvis 5,905 Kr. 50 Ø. og 9,190 Kr. 60 Ø. eftersom der afløses efter de almindelige Bestemmelser eller Undtagelsesbestemmelsen. — Undtagelsesbestemmelsen giver Tiendeyderne 3,285 Kr. 10 Ø. (ca. 22 Kr. pr. Tønde Hartkorn for denne ene Tiende) *mindre* end de almindelige Bestemmelser.

At Tiendeyderne i de fornævnte 3 Sogne ved Tiendeafløsningen bør ligestilles med Tiendeyderne, der *ikke* eje Tiender af deres Ejendomme, ville vistnok alle erkende, og som Forholdet stiller sig i de anførte Tilfælde, vil det sikkert omtrent vise sig at være i det hele, naar hver enkelt Tilfælde for sig gøres til Genstand for en indgaaende Undersøgelse. Undtagelsesbestemmelsen vil virke som en Bestemmelse om Straf for at have betalt kontant og for ikke at have gjort Laan.“

Disse Eksempler, der kunde forøges med mangfoldige andre, tale højt om den Ulighed, Undtagelsesbestemmelsen medfører imellem de to Klasser af Tiendejere, de, der eje deres egen Tiende, og de, der eje andres. Men som ovenfor paavist bliver Uligheden endnu mere skrigende imellem Ejere af „indkøbte Tiender“ indbyrdes. Og Ulighedsforholdet bliver ikke mere til-

talende derved, at det fornemmelig bliver de større Tiendeejere, der faa den gode Behandling, og de mindre, der faa den daarlige. Mindretallet maa derfor indtrængende tilraade, at Ulighedsforholdet hæves.

Da det af Udvalgets Forhandlinger med Landbrugsministeren som af de i Henhold hertil stillede Ændringsforslag (Nr. 50 til § 25) fremgaar, at det ikke længere er Mening, som oprindelig foreslaaet i § 25, at den ved en eventuel Konvertering af Tiendeafløsningsbankens Obligationer fremkommende Rentebesparelse ogsaa skal komme Tiendeafløserne til gode, har Mindretallet under Nr. 17 stillet et Ændringsforslag, som tilsigter at lette Tiendeafløserne selv at kunne konvertere Afløsningslaanene til lavere Rente. — Med dette Forslag staa Ændringerne under Nr. 51 samt 54 til 57 i Forbindelse.

I øvrigt har Mindretallet kunnet slutte sig til Lovforslaget. — Derimod er der flere af de af Landbrugsministeren stillede Ændringsforslag, som Mindretallet ikke har kunnet tiltræde. Dette gælder særlig Ændringsforslaget under Nr. 16, der gaar ud paa at give Finansministeren Bemyndigelse til paa hvilke som helst Betingelser og til et hvilket som helst Tidspunkt at optage et Statslaan til Udredelse af Tiendeafløsningssummerne eller til Indfrielse af Tiendeafløsningsobligationerne. Men med Hensyn til disse Forslag forbeholdes nærmere Udtalelser under Forhandlingerne i Salen.

Ændringsforslag:

Til § 1.

Af P. G. C. Jensen, Juul-Rysensteen, Pagh og Tolderlund:

1) I 1ste Stykke, 4de Linie, forandres „25“ til: „23“.